

POUZE PRO VIP

Jens Lapidus

Copyright © Jens Lapidus, 2014
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Martin Severýn, 2015

ISBN 978-80-7473-379-6

18. ledna

Boty: Zegna.

Smoking: Corneliani.

Košile: Fray.

Philip Schale byl dneska večer *tiptop* – nepřekonatelný.

Celý outfit: třicet dva tisíc u Hanse Alldeho – prvotřídní košile, navíc objednaná na zakázku přímo z Itálie.

Tahle plus další tři obyčejné košile do práce mu přišly před týdnem. Sea Island Quality, dvouvrstvá bavlna, knoflíky z pravé perleti, ruční výšivky kolem průramků a na límci. Suma sumárum devatenáct set eur. Skoro zadarmo.

Ale teď: někdo mu smoking a košili polil pivem. Nebo nějakým koktejlem. Nebo to byla voda? Vlastně si ani nepamatoval, jak se to stalo. Nepamatoval si, *kde* k tomu došlo. Věděl jenom, že cítil, jak mu něco vlhkého prosakuje vlnou Super 120's.

Philip se rozhlížel kolem sebe. Sobotní večer na nejžhavějším místě ve městě. Taneční parket ve VIP salonku klubu Clara's byl přečpaný.

Axel se neukázal. Možná šel po večeri rovnou domů – že dobročinnost nesnáší, se všeobecně vědělo.

To Carl už na rozdíl od něj máchal rukama na parketu: jeho zpoceně čelo odráželo záblesky stroboskopů jako zrcadlo.

A Ian – Philip otočil hlavou – no jistě, ten přece seděl vedle něj tady na baru.

Klipy smokingu olizovaly Ianovi krk – hotová reklama na zimní kolekci od Brioniho. Motýlek měl pořád ještě perfektně uvázaný, ačkoliv bylo čtvrt na pět. Na tohle si Ian vždycky potrpěl, to je celý on.

Ian se naklonil dopředu a zakřičel mu do ucha: „Sorry, čistírnu ti zacvakám. Žádný problém.“

Takže za to mohl on.

„Máš fakt pěknou košili. Chápeš, devadesát pět procent těchhle lůzrů tady žádnou košili na míru ani nemá. A padesát procent z nich určitě ani netuší, co to Fray vůbec je. Chudý, líný idioti.“

Philip nechápal, o čem to Ian mluví. Možná už trochu přebíral, možná se snažil jenom odvést pozornost, protože ho právě pocítil. Nebo se prostě jenom zase opakoval.

Z repráků: Avicii do nich hustil vertikální rytmus.

V nosních dírkách: koks do toho vháněl horizontální rozměr – pocit, že se podlaha otáčí kolem vlastní osy. Skloněný nad stolem si Philip natáhl do nosu před dvaceti minutami. Tahle část byla víc než výjimečná: VIP salon – nikoho tady to nezajímalo.

So wake me up when it's all over. Všichni se přidávali, pološílení, chrochtající jako prasata. Skákali nahoru a dolů, hlavně za žádnou cenu nepustit ten pocit bezstarostnosti.

Ian se znovu předklonil. „Koukej na ně. Jak snadno se daj koupit. Primitivové. I-di-o-ti.“

Philip už to plivání nemohl poslouchat. Usrkl si z drinku. Chuť citrónů ho osvěžila – ještě si lokl a pokusil se zaměřit pozornost na taneční parket.

Byl tam někdo, koho poznával.

Stroboskop mu do hlavy vypaloval další obrázky. Schůzka, kterou ten den předtím měl – private banking:

Fernström & Qvist, vrzání parket a dřevěné obložení stěn. Oběd zdarma plus prvotřídní sancerre. Památkově chráněné sály a fasády. Mladý bankéř s růžovou kravatou značky Salvatore Ferragamo a šedým obličejem, jenž se ho snažil poučovat o investicích.

V některých firmách mu skutečně visel přebytek likvidity. Jiné investice ale šlapaly dobře.

Především do něj hučeli, aby změnil správce a poradce. Ale když je celá rodina u jedné banky šedesát let, nezmění ji člověk jen tak, to by mohli vědět. Přesto Philip pozorně poslouchal, nechtěl toho kluka zklamat, navíc tam přece z nějakého důvodu sám přišel. Jen ještě netušil, jestli to bylo proto, aby přešel k lepší bance, nebo kvůli něčemu jinému.

Znovu ji zahlédl. Někde tam, tu holku potkal před pár týdny. Její pohled se setkal s jeho. Nepamatoval si přesně jméno, ale bylo to něco jako Nina nebo Anina.

Nad parketem: další dávka kouře. Carl tancoval s dvěma roštěnkama, kroutil se jako akrobat.

V proudu světla jednoho z reflektorů znovu spatřil její obličej, zdál se v tom moři lidí jako rozpuštěný; byla součástí mlhy, součástí celého tohoto místa. Přesto to viděl jasně: její pohled.

Tehdy dost žvanila, blábolila něco o tom, co má v plánu, až dostuduje. Nevzpomínal si, co že to vlastně dělala za školu. Mluvila o lidech, které znala a které neznala, o tom, kteří vyhazovači u vchodu jsou správňáci a kteří se sem dostali jen díky svým sadistickým sklonům.

A teď: její oči, jasné.

Ianovi nic neřekl.

Na ohromném panelu nahoře na domu Scandic Anglaises běžela reklama na jakési lyžařské oblečení. Sníh ve spotu zářil, až to Philipa přimělo odvrátit obličej.

Kde všichni jsou?
Bar už zavřeli. Ian se vypařil – kruci, to on ho přece
opil a donutil zůstat.
Musí domů. Rozhlížel se po taxíku.
Bylo chladno.
Malé diody reklamní obrazovky ho ozařovaly jako
reflektory. Chtěl jenom zavřít oči. Lehnout si.
Na chvíli si odpočinout.
Blížili se k němu nějací lidé.
Pátral pohledem po ulici, každou chvíli se musí ob-
jevit nějaké auto.
Někdo do něj vrazil.
„Hej, ty.“
Nevysoký kluk měl hluboko do čela staženou černou
čepici a šálu přetaženou přes pusou.
Philip ukročil stranou. „Omlouvám se,“ řekl spíš au-
tomaticky.
Kluk se otočil. „Máš problém, nebo co?“
Obrátka o tisíc stupňů.
„To bylo na mě?“ zeptal se Philip.
„Máš problém, nebo co, sem se ptal. Si do mě strčil.“
Kluk přešel blíž.
„Ale ne, to muselo být omylem. Já jenom čekám na
taxík.“
„Drž hubu. Máš asi hustej problém.“
„Já nechápu...“
Rána trefila Philipa nad oko.
Chytil se za obličej a zařval.
Došlo mu, že ten kluk je u něj teď blízko.
Pokusil se couvnout.
Vtom ho někdo chytil zezadu.
Snažil se vymanit, škubal tělem a kopal nohama. Ale
nepomáhalo to. Někdo, možná jich bylo víc, ho držel
příliš pevně.
Jeden z chlapů k němu přistoupil zepředu.

V ruce nějaký předmět: zbraň.

Zatlačil mu pistoli do břicha a postavil se ještě blíž.

Sklonil se mu k obličejí. Philip ucítil něco zvláštního na uchu. Pak mu to došlo. Muž mu olizoval lalůček.

„Líbí se ti to? Líbí, ne?“ Hlas přicházel zblízka, a přesto zněl docela cize.

Tlačili ho dopředu. Napočítal čtyři osoby. Všechny v tmavém oblečení a čepicích nebo s kapucemi staženými přes obličej. Museli působit jako nanejvýš podivná skupinka, jak se tak táhli ulicí Birgera Jarla. Jen se v tuhle hodinu nepohybovalo venku tolik lidí, aby si jich někdo vůbec všiml.

Netušil, kolik přesně je, věděl jen, že ve Stockholmu nemůže být žádná hospoda otevřená déle než do pěti ráno. Na pár místech viděl osamělé postavičky, schoulené na nárožích nebo na lavičkách, nejspíš zvracely a chtěly prostě trochu vystrízlivět, než se vydají domů.

Muži nic neříkali. Šli těsně u něj, jako jeho tělesní strážci. Do zad ho celou dobu tlačila hlaveň zbraně.

Možná věděl, o co tady jde.

Nutili ho kupředu.

Vedli ho mezi sebou.

Ale kam ho vedli?

Po levé straně míjeli restauraci Riche. Světla uvnitř byla zhasnutá, židle spočívaly zvednuté na stolech. Poslední vyhazovači už očividně odešli domů, nikde nebylo ani živáčka. Philip myslel na pracovní obědy, které si sem obvykle domlouval. Jejich steak Rydberg byl fajn.

Ale ne teď – teď nebylo fajn nic.

Pokračovali směrem k Nybroplanu. Kolem kroužilo několik prázdných taxíků, řidiči vyhlíželi někoho jako on. Štamgasty, kteří se zapomněli.

Napadlo ho pokusit se zakřičet nebo zamávat. Holá pitomost. Ať už byli tihle chlapi kdokoliv, mířili mu

zbraní do zad. Nemohl dělat nic, aniž by hazardoval se životem.

Cítil, jak mu i přes venkovní chlad po čele stéká pot. Nevolačnost se mu rozlézala po žaludku jako had.

Přešli ulici a zastavili se u malé budky, kde prodávají lístky na výletní loď. Tady byla větší tma, sem světla pouličních lamp nedosahovala. Na druhé straně spal černočerný Berzeliův park. Osamělé větve stromů se natahovaly k zamračené noční obloze a špinavý sníh čekal na pomalé ranní světlo.

„Slez dolů,“ prohlásil ten, který držel zbraň.

Philip nejdřív nechápal, co tím myslí.

Další z nich ukázal směrem k molu.

Chtěli po něm, aby sešplhal dolů na led.

„Ne, to ne. To nejde.“

„Slez dolů, jsem řek.“

„Zbláznili jste se? Ten led mě nemá šanci udržet. Uto-
pím se.“

Muž s pistolí ho obešel a postavil se k němu tváří v tvář. Zvedl zbraň a přitlačil mu ji na břicho.

To je konec, napadlo ho. Nedělejte to, nedělejte to. Slova mu v hlavě bušila.

Jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě, muž prohlásil: „Tak prosím.“

Cítil, jak se mu rozklepaly nohy. Přesto se na molu posadil do dřepu a slézal dolů. K hladině to byly určitě dobré dva metry. Pustil se a dopadl na kluzký povrch.

Uslyšel prasknutí. Podíval se pod sebe. Led mu připadal mokrá a křehký.

Myslel na hodiny bruslení na östermalmském kluzišti. Tam to bylo bezpečné, pod ledovou plochou ležela pevná zem.

Neměl žádnou představu, jak silná vrstva ledu se pod ním nachází, věděl ale, že letošní zima nebyla z těch, kdy všechno pevně zamrzá.

Tohle se podobalo sebevraždě.

„To ne. Prosím vás.“

Muž schoval pistoli. On i další tři teď stáli s rukama v kapsách a zírali na něj dolů z mola.

„Pokračuj dál.“